

Autorisationer, maa blive prøvet og kendt ogsaa af Folk, som mener at kunne kritiserer disse Grunde, og det vil rettelig ske, hvis man faar en saadan udvidet Bestyrelse som den foreslaaede. Men jeg erkender, at hvis det ikke sker, maa der paa anden Maade foretages en Prøvelse af, hvorvidt det Grundlag for Valutahandelen, som er tilvejebragt, er det eneste rigtige, et Spørgsmaal, som jeg ikke til Dato har villet tage Standpunkt til, idet jeg er gaaet ud fra, at der maatte komme en Lovordning, som paa ny kunde foranledige en Drøftelse af dette for mange særdeles vigtige Spørgsmaal, og en Undersøgelse af, hvorvidt de valgte Principper ogsaa er de eneste rigtige at følge. Dette vilde, som sagt, ske, hvis man fik det foreliggende Lovforslag vedtaget, og jeg skal derfor paa ny anbefale, at dette sker.

Madsen-Mygdal: Jeg beklager, at min Tale i Gaar ikke har tiltalt den højtærede Statsminister, idet han var misfornøjet med, at den egentlig kun indeholdt, hvad jeg har sagt tidligere. Det er meget muligt, at den højtærede Minister har Ret heri; jeg maa dog deroverfor gøre opmærksom paa, at selv om et Regeringsskifte er en meget betydningsfuld Begivenhed, betydningsfuld for dem, som overtager Regeringens Førelse, saavel som for Landet som Helhed, behøver det dog ikke at betyde, at alle Folk i Landet skifter Mening. Jeg har i alt Fald ikke skiftet Mening, og jeg tager mig den Frihed at udtale min saavel som mit Partis Opfattelse, selv om det maatte vække den højtærede Ministers Misnag.

Den højtærede Minister var ogsaa misfornøjet med, at jeg ikke i min Tale i Gaar paa eget og mit Partis Vegne havde anvist Veje. Jeg mener dog at have peget paa ganske sikkert det væsentlige i Spørgsmaalet. Jeg tror, at det, som Regeringen først og fremmest bør rette Opmærksomheden paa, hvis den vil fremme en gunstig Udvikling for Valutaen, er, at man fortsætter Bestræbelserne for at skabe en sund Økonomi i Statshusholdningen. Hvis man yderligere vil medvirke til at fremme en god Udvikling af Valutaen — og jeg mener ingenlunde og har heller ikke sagt i Gaar, at Staten ikke kunde yde sin Medvirken,

selv om jeg ganske vist har sagt, at Statens Indgreb var ikke det afgørende, men at det var Borgernes egen Indsats, det kom an paa —, tror jeg, man gjorde bedre i at henvende sin Opmærksomhed paa den seddeludstedende Bank og dens Virksomhed end at komme til Christiansborg med Forslag af en saadan Beskaffenhed som det, vi her ser paa vort Bord.

Naar den højtærede Statsminister mente, at andre Lande havde haft Fordel af Importregulering, skylder han Bevis derfor. Det er rigtigt, at jeg ved den ene Undtagelse, som med en høj Valuta havde forsøgt Importregulering, tænkte paa Svejts. Naar den højtærede Minister ogsaa nævnte Holland, forekommer det mig, at det er med Urette; man kan ikke fremdrage Holland som et Land, der har indført Importregulering. Holland har under et vist Pres af lignende Grunde som dem, der var bestemmende for Venstres Regering i 1922, indført en Importregulering for Skotøj, ikke for noget som helst andet. Hvis Holland er et importregulerende Land, er Danmark det ogsaa, for saa vidt som vi har haft en kortvarig Regulering for Skotøj og Cigarer.

Naar den højtærede Statsminister tilføjede mig den Opfattelse — jeg tør ikke sige Udtalelse —, at det bedste Middel til Begrænsning af Forbruget er Beskatning, maa jeg protestere, og naar den højtærede Minister taler om, at jeg skulde være en Tilhænger af Toldforhøjelser, Ordet taget i Almindelighed — den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup) brugte gentagne Gange den samme Vending —, antager jeg, der foreligger en Fortalelse. Ellers tror jeg, det bliver nødvendigt for mig endnu en Gang at holde den Tale, som den højtærede Statsminister ikke ønsker at høre. Jeg skal fritage den højtærede Statsminister for det i Dag, men hvis han fortsætter med at beskyldte mig for, at jeg ønsker Toldforhøjelser — Ordet taget i sin Almindelighed —, har jeg i hvert Fald ikke holdt *den* Tale tilstrækkelig ofte. Det, vi fra Venstres Side i saa Henseende har kunnet ikke blot gaa med til, men under den forhaandenværende Situation anse for at være en heldig Foranstaltning, er, at man stærkt beskatter det egentlige Luksusforbrug. Naturligvis kommer man dør til at staa overfor den Vanskelighed, at der er